Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 10	15. Maj 1919	68. Aargang

Tale af Ældste Joseph W. McMurrin,

holdt i Oplysnings-Bureauet paa Tempelpladsen ved Kirkens Generalkonference i Salt Lake City Søndag den 6. Oktbr. 1918.

Jeg formoder, at alle, som er tilstede her, ved, at det selvsamme Evangelium bliver forkyndt i denne Bygning, som nu samtidig bliver forkyndt i Tabernaklet og i Assembly Hall af Guds Tjenere, som har været kaldte til at lede Møderne, der bliver afholdte der; thi det glædelige er, at der kun er et Jesu Kristi Evangelium. Vi har alle været døbte til at modtage den samme Aand. Vi er alle i Besiddelse af den samme Følelse med Hensyn til Evangeliet, vi har annammet, nemlig en absolut Forvisning i vort Sind om, at Gud, vor Fader, har oprettet sit Saliggørelsesværk paa Jorden i denne „Tidernes Fyldes Evangelie-Husholdning". Der er ingen Tvivl i vort Sind med Hensyn her til. Vi bærer Vidnesbyrd om Joseph Smiths profetiske Mission og erklærer, at han som Svar paa sin inderlige Bøn til Gud i et Syn modtog Aabenbaring fra Faderen og Sønnen, fra den almægtige Gud og Jesus Kristus vor Frelser, som begge talte til ham, og at hellige Engle blev sendte til ham, og at han modtog Belæring om, at Tiden var kommen, som de hellige Profeter havde talt om, da Evangeliets Saliggørelses-Værk skulde blive genoprettet. Vi kan bevidne dette, eftersom vi har „prøvet Læren", ligesom de Hellige fordum kunde bevidne, at de var delagtiggjorte i Guds Værk gennem Kristus, skønt han af mange blev betragtet som en Falsklærer. Jøderne kunde paa Grund af deres formørkede aandelige Stilling ikke føle, at Messias, der havde været omtalt af Profeterne, virkelig var iblandt dem; de kunde ikke tro, at Barnet Jesus, der var født i Betlehem under ringe ydre Forhold, virkelig skulde være den forjættede Messias, ved hvem det store og herlige Salig

gørelsesværk skulde udføres. De formente, at det var sikkert, at han, der gik for at være Tømmermanden Josephs Søn, ikke kunde være den Person, som Profeterne havde omtalt gennem hele den Tidsperiode, der var forløben siden Verdens Skabelse.

Hvad kunde Jesus Kristus sige til de vantro med Hensyn til sin Kaldelse? Dette:

„Min Lære er ikke min, men hans, som sendte mig. Dersom nogen vil gøre hans Vilje, skal han erkende, om Læren er fra Gud, eller jeg taler af mig selv. Den, som taler af sig selv, søger sin egen Ære; men den, som søger hans Ære, der sendte ham, han er sanddru." (Joh. 7 : 16—18.)

Saaledes lærte Verdens Frelser og saaledes vidnede han. Han belærte Menneskene om at prøve hans Lære paa denne Maade, saa at de kunde vide, om han var en Falsklærer, eller han i Sandhed var Verdens Frelser og Forløser, som Profeterne havde talt om og sunget om.

Med Genforkyndelsen i Verden af Jesu Kristi, Guds Søns Evangelium og Genindførelsen af Evangeliets frelsende Værk ved Faderen og Sønnen kan Menneskene undersøge Sandheden af vort Vidnesbyrd netop paa denne Maade, Kristus sagde. Der er ingen Personsanseelse hos Gud, og Menneskene er lige saa vel berettigede til i vore Dage som fordum at kende, om Evangeliet, vi forkynder, er Kristi sande Evangelium. Hvis Menneskene fordum kunde blive overbeviste om Jesu Kristi guddommelige Sendelse og lære Sandheden af Evangeliets Lærdomme og Evangeliets frelsende Natur at kende, netop ved at udføre, hvad Jesus Kristus befalede, saa kan de i nærværende Evangelie-Husholdning lære Guds, vor himmelske Faders, og Jesu Kristi Aabenbaringer og Guds Saliggørelsesværk at kende paa samme Maade. Det er, fordi de Hellige i vore Dage har undersøgt Sandheden af Herrens Tjeneres Vidnesbyrd paa denne praktiske Maade, at de kan bære Vidnesbyrd om Guds frelsende Værk, som er oprettet paa Jorden, og erklære uden mindste Tvivl, at de ved, at Evangeliet, de forkynder, er det selvsamme Evangelium, som Verdens Frelser fordum forkyndte — ikke noget nyt Evangelium, men det gamle, herlige Evangelium. Der kan kun være et sandt Evangelium. Vi maa nøje forstaa dette. Alle Mennesker bør forstaa dette. Apostelen Paulus siger i Galaterbrevet:

„Jeg undrer mig over, at I saa snart lade eder føre bort fra ham, som kaldte eder til Kristi Naade, hen til et anderledes Evangelium, hvilket dog ikke er et andet, men det er kun nogle, som forvirre eder og ville vende op og ned paa Kristi Evangelium. Men selv om vi eller en Engel fra Himmelen forkynder eder Evangeliet anderledes, end vi have forkyndt eder det, han være en Forbandelse!" (1. Kap. 6—8. V.)

Dette var, hvad Apostelen Paulus skrev ved Guds Inspiration. Vi belæres paa forskellige Steder i den hellige Skrift om, at der kun er et Evangelium. Denne Kendsgerning er et af Beviserne for Sandheden af vort Vidnesbyrd med Hensyn til Guds Værk, som vi er forbundne med, idet vi forkynder det samme Evangelium og lever det samme

hellige Liv, som Apostelen omtaler, idet han siger, at der kun er en Maade, paa hvilken vi kan blive frelste, nemlig gennem Adlydelsen af Jesu Kristi, Guds Søns Evangelium. „Der er ikke noget andet Navn under Himmelen, givet iblandt Mennesker, ved hvilket vi skulle blive frelste." (Ap. Gj. 4 : 13.)

Menneskene bliver saaledes frelste ved Adlydelsen af Kristi Evangelium. Apostelen Paulus erklærede, oplyst ved Inspirationens Aand: „Jeg skammer mig ikke ved Kristi Evangelium, thi det er Guds Kraft til Saliggørelse for hver, som tror." (Rom. 1 : 16.) Vi bærer Vidnesbyrd om denne Sandhed. Kristus talede ikke af sig selv. Hans Evangelium var Guds Evangelium. Han sagde: „Faderen, som mig har udsendt, han har givet mig Befaling, hvad jeg skal sige, og hvad jeg skal tale." Vi bærer Vidnesbyrd om disse Ting og spørger Folk allevegne: Hvorfor skulde Gud, vor Fader, ikke aabenbare sig i denne Tidsalder, ligesom han aabenbarede sig og tilkendegav sin Vilje i forrige Tidsaldre? Er vi ikke belærte om gennem Profeterne, der levede før Kristus, saa vel som senere gennem Guds Søn og hans Apostle, at Gud er evig den samme, og at der hos ham „ikke er Forandring eller Skygge af Omskiftelse". Og Guds Evangelium er et evigt Evangelium, ikke et Evangelium, der først blev forkyndt i Tidens Midte, da Kristus vandrede paa Jorden, for derefter at blive forandret i disse sidste Tider. Evangeliets fundamentale Principper og Lærdomme har stedse været de samme.

Det Evangelium, som vi bevidner, at Gud aabenbarede til Menneskene gennem Profeten Joseph Smith, og som vi forkynder i Dag, er det samme Evangelium, som Adam modtog, og som han belærte sine Sønner og Døtre om. Da en Engel spurgte Adam, hvorfor han ofrede til Herren, sagde han: „Jeg ved det ikke, kun, at Herren befalede mig det." (Moses Bog 5 : 6.) Adam kendte endnu ikke Betydningen deraf. Vi læser dernæst, hvorledes Engelen forklarede for ham Betydningen af dette Princip. Gud aabenbarede til Adam Saliggørelsens Plan og belærte ham om Jesu Kristi Frelsergerning, og befalede ham at belære sine Børn om Forløsningen ved Jesus Kristus og om, at de kun kunde erholde det evige Liv i Guds Nærværelse ved at leve i Overensstemmelse med Evangeliets Principper, som har været forkyndte af Brødrene ved dette Møde. Paa Grund af vor himmelske Faders Aabenbaringer og Vidnesbyrd vedrørende Frelserens Mission er den Kendsgerning, at den levende Guds Søn gav sit Liv, for at Menneskene kunde erholde Frelse, bleven bekendt blandt alle Nationer, og vi er meddelt, at, hvor uvidende Menneskene end kan være, eller hvor meget de end er komne bort fra Sandheden, som var aabenbaret i Begyndelsen, alle dog har en dunkel Forstaaelse af, at et Sonoffer er bleven udført af Guds Søn, for at Menneskene kunde erholde Frelse.

Jeg takker Gud for Evangeliet. Jeg takker Gud, fordi jeg har en indre Tilbøjelighed til at ære det hellige Præstedømme. I, som har været tilstede ved Tabernakelmøderne, har set, hvilken fælles hjærtelig Følelse der gjorde sig gældende hos alle ved Præsidentens Tilsynekomst (nu afdøde Præsident Joseph F. Smith), idet hele Forsamlingen rejste

sig. Jeg følte mig glad ved at staa op og ære Præsidenten for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Jeg elsker denne Mand. Jeg elsker ham paa Grund af det herlige Eksempel, han har sat for Menneskene. Jeg elsker ham paa Grund af hans oprigtige Livsvandel i enhver Henseende og paa Grund af hans modige og nidkære Vidnesbyrd om Sandheden. Gennem hans hele Liv har han af al sin Styrke virket for Forfremmelsen af Guds Værk. Vi ærer Kirkens Præsident paa Grund af hans ædle Karakter, og vi ærer ham højlig paa Grund af Præstedømmet og Præsidentskabet, som er givet ham som Guds Profet og som den Mand, der holder Nøglerne til Administrationen af nærværende Tids Evangelie-Husholdning.

Jeg overværede for nogle Aar siden et lille festligt Møde, der blev afholdt til Ære for Præsident Lorenzo Snow, og ved hin Lejlighed var der udstrakt et Banner tværs over Tempel-Forrummet, paa hvilket var skrevet: „Vi elsker at ære den Mand, som Gud har æret." Jeg ønsker, at I, saa vel gamle som unge, vil overveje denne Tanke. Hvem kunde gøre bedre end at ære Præstedømmet, som Gud har æret? Idet vi gør dette, tilbeder vi ikke Mænd; vi tilbeder ikke Mennesker. Vi betragter ikke Kirkens Præsident som et højere Væsen end andre Mennesker, men vi ærer ham som Følge af den Autoritet, han har modtaget fra Herren vor Gud paa Grund af hans ædle Livsvandel. Vi forstaar denne Autoritets Betydning og ærer denne Autoritet. Naar vi taler om jordiske Ting, er det ikke vanskeligt for os at ære Autoriteterne. Hvis de Forenede Staters Præsident skulde komme tilstede et eller andet Sted i Amerika, hvor Folk var forsamlet, eller for den Sags Skyld et eller andet Sted i Verden, da vilde Folk rejse sig fra deres Sæder til hans Ære, ikke just, fordi Manden Wilson kom tilstede, men fordi han er de Forenede Staters Præsident. Vi kan alle forstaa dette; vi kan alle se det passende heri, og vi kan alle hjertelig sanktionere, at Mænd viser en af deres egen Midte denne Ære. Og dog findes der Mænd, som vil omdisputere Berettigelsen af en slig Fremgangsmaade, ja, som endogsaa vil fordømme en saadan Fremgangsmaade, naar det gælder Guds Profet, der som Kirkens Præsident forkynder hans Ord til Folket. Vi er imidlertid glade ved at vise ham Æren.

Vi ærer og respekterer den Autoritet, der kommer fra Gud. Vi er altid paa den sikre Side af Livet, naar vi gør dette. Læs de historiske Beretninger i Bibelen, og I vil udfinde, at Gud stedse har vist Menneskene, at den Autoritets-Fuldmagt, han har givet til Mænd, maa respekteres. Vor himmelske Fader har velsignet Menneskene, naar de har respekteret den Autoritet, han har givet til sine Tjenere. Vi kan læse om de Straffe, der er kommen over Menneskene i forrige Tider, naar de har turdet tale nedsættende eller ringeagtende om den Autoritet, som Gud giver til Mænd. Vi læser, at visse Mænd, som har ringeagtet denne Autoritet, eller som har vovet at udføre guddommelige Ordinancer uden Autoritet, endogsaa har været straffede med Døden. Skønt ingen lider Dødsstraf i vore Dage for at ringeagte guddommelig Autoritet, saa ønsker jeg dog at sige, at denne Autoritet i Guds Øjne er et lige saa helligt Princip i vore Dage som i forrige Tider, og ingen

vil vedvarende kunne foragte eller ringeagte de Raad og Belærelser, som Herren giver til Menneskene gennem hans bestikkede Præstedømme. Og ligesom Gud, vor himmelske Fader, med stor Beredvillighed har velsignet Menneskene i forrige Tidsaldre, naar de har æret den Præstedøms-Autoritet, som han har givet til ydmyge Mænd, der har bestræbt sig for at holde hans Befalinger, saaledes vil Gud villig i nærværende Tid velsigne alle dem, som ærer Guds Anordninger og viser de Mænd Ærbødighed, som Herren har delagtiggjort i Præstedømmets Fuldmagt. Jeg vil sige til alle, at det er af Vigtighed, at Mænd og Kvinder, Drenge og Piger, bestræber sig for til enhver Tid tilbørlig at ære Præstedømmets Autoritet. Dette er af Vigtighed. Naar I gør dette, vil Gud ære eder og velsigne eder og ved sin Aand bringe eder til at forstaa Evangeliets Sandhedsprincipper mere fuldstændig, og vedvarende oplyse eders Sind ved sin Aand angaaende sit store Værk, som han har oprettet paa Jorden til Frelse for den menneskelige Familie.

Hvad kan blive udrettet foruden Autoriet? Jesus Kristus, „den førstefødte af mange Brødre" i Forudtilværelsen, gav, da han levede her paa Jorden, udvalgte Mænd Fuldmagt til at prædike det evige Evangelium. Det kunde ikke have været prædiket foruden denne Autoritet. Men Menneskene, som lever i vore Dage, har forglemt Nødvendigheden af, at de Mænd, som forvalter Evangeliets hellige Handlinger, er i Besiddelse af guddommelig Autoritet; men Nødvendigheden deraf eksisterer ikke desto mindre. Det er ligesaa nødvendigt for Mænd i vor Tid at blive befuldmægtiget til at prædike Evangeliet paa rette Maade og udføre Evangeliets Ordinancer paa en Maade, som er antagelig for Gud, som det var i hvilken som helst anden Tidsalder, og mærk eder: Ingen Mand kan udføre evangeliske Handlinger i Jesu Kristi Navn og have sin Gerning helliget og antaget af Gud, vor himmelske Fader, med mindre vedkommende virkelig er kaldet af Gud til at prædike Evangeliet. Jeg kan ikke kalde mig selv, hvorvel de fleste i Verden lærer, at Mænd kan have Rettighed til at prædike Evangeliets Omvendelses-Budskab uden at være kaldet af Gud dertil gennem et særskilt bemyndiget Præstedømme. Dette er ikke saa, men er en Lære, som er inspireret af Djævelen for at blinde Menneskenes Øjne, saa at de paa snedig Maade kan blive ledte bort til Ødelæggelse. Mange Mænd bedrager sig selv ved den Tanke, at de er kaldede til at være Evangeliets Forkyndere uden at være ordinerede og bestikkede dertil, gennem et af Gud rettelig bemyndiget Præstedømme. Hvad lærer Skriften? At ingen har Rettighed til at udføre evangeliske Handlinger, undtagen de er i Besiddelse af Præstedømmets Fuldmagt, er fremsat i Hebræerbrevet, hvor vi læser: „Ingen tager sig selv den Ære, men han kaldes af Gud, lige saa vel som Aron." (Hebr. 5 : 4.) Saaledes lærte Apostelen Paulus, og saaledes lærer vi. Dette er Lærdommen vedrørende Præstedømme, som samme var lært af Apostlene fordum. Den selvsamme Lære er forkyndt paa vor Tid af Apostlene i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Intet Menneske kan driste sig til af sig selv at udøve guddommelig Autoritet uden at nedkalde Herrens Mishag over sig.

Naar der er Tale om jordisk Autoritet, forstaar vi Spørgsmaalet,

meget nemt. Der er ingen i denne Forsamling, som f. Eks. kan forestille sig, at nogen Mand i dette Land kunde „føle i sit Hjerte, at han var kaldet til at blive Dommer i Utah." Endogsaa smaa Drenge og Piger kunde forstaa, hvis nogen gjorde en slig Paastand, at vedkommendes Forstand var svag. Dommere bliver ikke kaldte gennem slige indre Følelser. En Mand kan ligeledes ikke være berettiget til at blive Politibetjent eller Konstabel ved at have slige „Følelser". Landets Borgere har bestemt, hvorledes disse forskellige Stillinger skal besættes, og hvis nogen tænker, at han kan indtage en eller anden Stilling, selv om den er nok saa underordnet, uden at være beskikket i Henhold til Loven, saa beviser en slig Tanke, at vedkommendes Forstand er meget svag.

Naar Talen er om de Ting, som vedrører Guds Rige, synes Menneskene ikke saa nemt at kunne indse Nødvendigheden af, at Mænd, som forvalter evangeliske Handlinger, er i Besiddelse af Præstedømmets guddommelige Autoritet. Mange tænker, at det ikke er nødvendigt, at Evangeliets Forkyndere modtager præstelig Beskikkelse paa den Maade, som de Sidste-Dages Hellige lærer. Men Kristi dyrebare Ord var:

„I have ikke udvalgt mig, men jeg har udvalgt eder og sat eder til, at I skulle gaa hen og bære Frugt, og eders Frugt skal blive ved, for at Faderen skal give eder, hvad som helst I bede ham om i mit Navn." (Joh. 15 : 16.)

I fuldkommen Harmoni med Kristi Ord og hans Apostles Vidnesbyrd er Joseph Smiths Ord og Lære, idet han erklærede, at Forløberen for Jesus Kristus, Døberen Johannes, af Gud blev sendt til ham og Oliver Cowdery og ved Haandspaalæggelse ordinerede dem til det aaronske Præstedømme, idet han udtalte Ordene:

„I Messiæ Navn meddeler jeg eder, mine Medtjenere, det aaronske Præstedømme, som indehaver Nøglerne til Engles Betjening og til Omvendelsens Evangelium, og Daab ved Neddyppelse til Syndernes Forladelse; og dette skal aldrig igen borttages fra Jorden, før Levis Sønner atter frembære et Offer for Herren i Retfærdighed." (Pagt. B. 13. Kap.)

Fuldmagts-Princippet er et af Grundprincipperne i Jesu Kristi Evangelium — er et af Grundprincipperne i „Mormonisme". Lad os nærmere overveje Profeten Joseph Smiths Vidnesbyrd angaaende, hvorledes han modtog Præstedømsfuldmagt ved en Engel (Døberen Johannes), som Jesus Kristus, vor Frelser, ved hvem vi delagtiggøres i det evige Evangeliums Gaver, sendte til ham. Dette Princip er tilvisse en Grundvoldssten, der ikke kan omvæltes i den Kirkebygning, der bliver opført gennem Evangeliet. Denne Grundvoldssten har ligesom de øvrige Grundvoldsstene i Kirkebygningen, hvor Kristus er Hovedhjørnestenen, modstaaet alle Angreb, der har været rettede mod samme i det forbigangne. Der findes ikke noget svagt Punkt i Profeten Joseph Smiths Fremsættelse af, hvorledes han modtog sin guddommelige Autoritet, i Beretningen om, hvorledes Præstedømsfuldmagt blev gengivet til Jorden. Naar vi taler om Faderens og Sønnens Aabenbarelse til Joseph Smith, eller om Døberen Johannes' Komme til Joseph Smith og Oliver Cow-

dery som en Herrens Engel — han, som nød den store Ære at døbe Guds Søn, Verdens Frelser — naar vi taler om, at Apostelen Peter, Jakob og Johannes beseglede det melchizedekske Præstedømmes Autoritet paa Joseph Smith og Oliver Cowdery, der havde modtaget dette Præstedømmes Nøgler fra Guds Søn, medens de levede her paa Jorden som dødelige Mennesker, naar vi taler om disse Ting, saa er det Beretninger om, hvorledes Gud har skænket sin Kraft til Menneskene. Disse er Beretninger, som ikke kan modsiges paa noget Punkt. Sandheden deraf har aldrig været modbevist. Der kan ikke findes nogen Fejl i den historiske Sammenhæng af samme eller paavises nogen Fejl i Tankeslutningerne, der staar i Forbindelse dermed, og jeg ønsker at sige til eder, Brødre og Søstre, at sammen med Gengivelsen af Præstedømmets Autoritet, som vi ærer, er vi givet den levende Guds Forjættelse, at det guddommelige Værk, som er oprettet paa Jorden gennem Præstedømmsfuldmagten, som er gengivet til Mænd i Kødet, skal bestaa i al Evighed. Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige er som et Træ, hvis Rødder breder sig mere og mere og dybere og dybere og ikke kan oprykkes. Kirken kan ikke blive nedbrudt, men skal bestaa evindelig. De Mænd, som Gud har delagtiggjort i Præstedømmets Fuldmagt i disse de sidste Dage, bevidner dette. Jeg bevidner dette, og jeg veed, hvorom jeg taler. Jeg takker Gud af min ganske Sjæl, fordi jeg kan bevidne dette.

Jeg tænkte, da vi begyndte vort Møde, paa en lang Tid tilbage, da jeg i Skotland som ganske ung Missionær fremstod ved et Frilufts-møde for at forkynde Evangeliet, men havde nogen Frygt og Tvivl i mit Sind med Hensyn til Udkommet. Skønt jeg var født i Kirken og i min Barndom var undervist i Evangeliets Principper, saa kom dog med stor Styrke den Tanke til mit Sind, da jeg skulde forkynde Evangeliets hellige Ord i Jesu Kristi Navn: Er jeg en bemyndiget Jesu Kristi Tjener? Har jeg Autoritet til at administrere hellige evangeliske Handlinger i Verdens Frelsers Navn? Som en ganske ung Missionær, der var langt borte fra Fader og Moder og fra mit Hjemland og Folk, stillede jeg mig selv dette vigtige Spørgsmaal, indtil Gud i sin Godhed og Naade tilkendegav for mig ved den Helligaands Kraft Sandheden af de evangeliske Principper, vi forkynder. Gud har forjættet, at han vil komme sine Tjenere til Hjælp, og fordi det var magtpaaliggende for mig med Bestemthed at kende Sandheden og gøre min Pligt i Henseende til at forkynde Evangeliet, kom jeg ved den Helligaands Vidnesbyrd til mit Sind til en klar Forstaaelse af Evangeliets Sandhed og en Forvisning om, at jeg havde Bemyndigelse fra Gud til at forkynde Evangeliet og administrere dets hellige Ordinancer. De lykkeligste Øjeblikke, jeg har kendt i mit Liv, og som jeg forventer at bringe i Erfaring i mit fremtidige Jordeliv, har været de Øjeblikke, naar jeg har baaret Vidnesbyrd om i Jesu Kristi Navn, at Joseph Smith var kaldet af Gud til at blive en Profet, og at han var ordineret til en Jesu Kristi Apostel og befalet at genorganisere Kristi Kirke her paa Jorden, til hvilken vi har sluttet os ved højtidelig Pagt.

Det er ikke mærkeligt, at vi Sidste-Dages Hellige, med den Forstaaelse vi har af Evangeliets Principper, ærer Gud og ærer den Au-

toritet, som hans bemyndigede Præstedømme besidder, og at vi fremdeles ærer de bestikkede verdslige Autoriteter i ethvert Land, hvorfor en af Kirkens Trosartikler lyder:

„Vi tro, at vi bør være Konger, Præsidenter og Øvrigheder underdanige samt adlyde, ære og opretholde Lovene", hvor som helst vi bor. Vi ærer al Autoritet. Vi ærer derfor Præsidenten for de Forenede Stater og elsker Amerika. Jeg har selv to stærke, voksne Sønner i de Forenede Staters Krigstjeneste. Naturligvis, det gør vort Hjerte ondt, naar de siger Farvel; men vil vi forsøge paa at holde dem tilbage fra at gøre deres Pligt? Nej! Men vi vil sige til dem: Gaa frem og gør eders Pligt! Hellige eders Liv til Udførelsen af den Gerning, der er forlangt af eder, om det end skulde blive nødvendigt, at I nedlægger eders Liv; thi, hvad Gud har frembragt ved Oprettelsen af Nordamerikas forenede Stater, maa blive beskyttet og blive hævdet. Gud har gennem Profeten Joseph Smith erklæret, at han gav Mænd Visdom og inspirerede dem til at skrive vort Lands Grundlov, indeholdende sikre og ypperlige Friheds-Grundsætninger, der omsider skal gøre sig gældende i ethvert Land og iblandt ethvert Folk i Verden. Det er retfærdigt og Gud velbehageligt, at alle Mennesker skulde nyde den samme Frihed. Det er i denne Hensigt, at vi giver de Forenede Staters Regering vore Sønner, at de ikke alene maa opholde og forsvare vort Lands Institutioner, men bringe Guds Bestemmelse til Udførelse, saa at Friheds- og Retfærdigheds-Grundsætninger kan gøre sig gældende i Verden og ethvert Folk under Himlen blive delagtiggjort i Guds Velsignelser.

Jeg bærer Vidnesbyrd om disse Sandheder. Jeg ved, hvorom jeg taler. Jeg modtog ikke min sikre Kundskab gennem min Faders og Moders Belærelser, endskønt jeg havde gode Forældre, en Fader og Moder, der troede Sandheden, som jeg er Herren inderlig taknemmelig for. Naar jeg har baaret Vidnesbyrd om Sandheden af Evangeliet, vi forkynder, saa har jeg maattet modtage dette Vidnesbyrd og denne Overbevisning paa samme Maade, som Fader og Moder modtog det, idet jeg var villig til at tjene Herren og give mit Hjerte til ham. Der er ikke nogen anden Maade. Fader og Moder kunde ikke give mig denne sikre Kundskab, hvor højlig de end elskede Evangeliet, eller hvor meget de end prøvede derpaa. De kunde kun vise Vejen, paa hvilken jeg skulde vandre, og ved at vandre paa denne Livets Vej kom jeg ved Guds Tilkendegivelser for mig ved den Helligaand sluttelig til en fuld Kundskab om Sandheden af Evangeliets Lærdomme, paa samme Maade, som Sandheden var bleven kendt af mine Forældre før mig. Jeg kan bære mit Vidnesbyrd til mine Sønner og Døtre vedrørende Evangeliets Sandheder, men det bekræftende Vidnesbyrd maa de nødvendigvis modtage ved Guds Aands Kraft. Jeg kan kun sige til dem, at det kirkelige Arbejde, jeg udfører, har Herren givet mig at udføre, idet han har kaldet mig dertil gennem sine Tjenere, og at, hvis de vil gøre Guds Vilje og udfinde, hvilken Kraft, der er forbunden med Evangeliets Principper og Ordinancer, de da vil blive bragte til en fuld Forstaaelse af Sandheden

ved den Helligaands Inspiration og vide „fra deres Hovedisse til deres Fodsaaler", at Gud har aabenbaret sig paany og oprettet Evangeliets Værk, med hvilket vi er forbundne, og for hvis Fremme vi virker.

Gud hjælpe os til for evigt at elske Sandheden, hævde dets Principper og kræve dets Autoritet respekteret, og hver for sig udvikle en naturlig Trang hos os til ikke alene at vise Kirkens Præsident Ære paa Grund af den høje Kaldelse, han har modtaget, men alle Kirkens Autoriteter i de forskellige Stifter og Sogne, idet vi finder Behag i at ære de, som Gud har æret; jeg beder ydmigt derom i Jesu Kristi Navn. Amen.

Brev fra Ældste F. F. Samuelsen.

Aarhus, den 30. April 1919.

Præsident Hans J. Christiansen.

Kære Broder!

Idet jeg nu staar i Begreb med at forlade mit kære Fædreland for at rejse sammen med min Hustru og vore to Sønner Wilford og Kaj over til Zion til mine kære Døtre, der med Længsel har ventet paa os, saa føler jeg Trang til med disse Linier at bringe Dem min hjerteligste Tak, fordi De for 8 Maaneder tilbage betroede mig det meget ansvarsfulde Hverv som Præsident over Aarhus Konference, og for det gode Samarbejde, jeg har haft med Dem og deres Medarbejdere paa Missionskontoret. Jeg har altid været glad ved at blive belært gennem den store Erfaring, som De har paa Missionslivets Omraade, og altid har jeg kunnet søge Raad og Vejledning hos Dem under Udførelsen af min Gerning.

Vær saa venlig gennem vort Organ „Skandinaviens Stjerne", som alle Kirkens gode Medlemmer holder og læser med Interesse, at bringe alle mine trofaste Medarbejdere i Aarhus Konference min hjerteligste Tak for den store Tillid, de viste mig i denne Kaldelse, og for det udmærkede Samarbejde, vi havde for vor fælles Sag. Grensforstanderne med deres Raadgivere og Ledelsen af de forskellige Organisationer bedes saaledes modtage en hjertelig Tak, samt alle mine Søskende i hele Konferencen for deres store Gæstfrihed overfor mig, naar jeg besøgte de forskellige Grene, og hjertelig Tak for den store og smukke Erindringsgave fra hele Konferencen, som blev mig overrakt, forinden jeg afrejste fra Aarhus, som jeg naturligvis var meget glad for, og som sammenlignelsesvis vil være et af mine mange Mindeblade fra Danmark.

Maa Herrens Velsignelse vedvarende hvile over Aarhus Konference!

Eders hengivne Broder i Pagten
F. F. Samuelsen.

— Himmelens Ur stilles ikke af Mennesker; men det gaar altid rigtigt. K. H. Caspari.

Brev fra Hovedbestyrelsen for Kirkens Søndagsskoler.

(Deseret Sunday School Union.)

Den 3. April 1919.

Missionspræsident Hans J. Christiansen.

Kære Broder!

Vi takker Dem for Rapporten vedrørende den aarlige 10-Øres Indsamling i specielt Søndagsskole-Øjemed. Vi kan tilvisse lykønske Dem i Anledning af det indkomne Beløb. Vi tænker, at det er særdeles udmærket, at De under de forhaandenværende Forhold i Skandinavien har kunnet modtage et saa stort Beløb gennem Søndagsskole-Indsamlingen.

Venligst hils Deres Medarbejdere.

Paa Bestyrelsens Vegne
Deres forbindtlige
John F. Bennett,
Hovedkassérer.

Kobenhavns Grens Ungdomsforeningers Fællesmøde

Tirsdag den 29. April.

Tirsdag den 29. April, Aften Kl. 8, blev der af Ungdomsforeningerne, der afholder ugentlige Fællesmøder, udført et specielt Program i Anledning af, at det var fem Aar siden, Missionspræsident Hans J. Christiansen ankom til København, i Henhold til sin Beskikkelse af Kirkens præsiderende Myndigheder i Zion. Ved denne Lejlighed gav Missionær Niels F. Green en kortfattet Skildring af Præsident Christiansens omfattende Missionsvirksomhed, og Præsidentinden for de unge Kvinders Forening, Søster Mathilde Zabell, takkede ham for det nidkære evangeliske Arbejde, han under sin Missionsvirksomhed havde udført i de skandinaviske Lande Danmark og Norge, hvilken Gerning havde været til rig Velsignelse for Kirkens Medlemmer i disse Lande, og mange var komne til Kundskab om Kristi Evangeliums sande Principper gennem hans Vidnesbyrd. Flere smukke Sang- og Musiknumre blev udførte ved Mødet.

Grufuld Nød i Armenien. Det engelske Dagblad Times Korrespondent i det sydlige Armenien giver en Skildring af den frygtelige Hungersnød blandt Befolkningen, en Nød, der er fremkaldt ved den systematiske Fjernelse og Ødelæggelse af Korn og Levnedsmidler. Ophavsmændene hertil er — ogsaa efter Vaabenstilstanden — de tyrkiske Tropper, der trækker sig tilbage. Mange Mennesker lever af Græs og Kløver, og Folk døer i Hobetal. Daglig skæres Ligene i Stykker og spises af den udsultede Befolkning.

Opfyldte Profetier.

(Af Redaktør J. M. Sjødahl.)

Profeten Joseph Smith ytrede mange Profetier, som allerede har været opfyldte eller for Tiden bliver det, samt andre Profetier, der vil blive opfyldte senere.

Blandt de opfyldte Profetier er Profetien angaaende Krigen, der skulde komme mellem Nord- og Sydstaterne i de Forenede Stater, og som fandt Sted nu over halvtreds Aar tilbage i Tiden, og i Forbindelse dermed Profetien angaaende Verdenskrigen, der lige er kommen til en Afslutning; fremdeles Profetierne angaaende Hungersnød, Pest og opkommende Arbejdsuroligheder. Blandt de uopfyldte Profetier er Profetien vedrørende Jerusalems Opbyggelse; fremdeles Profetierne vedrørende Zions Centerstav, som skal blive oprettet i Missouri, og Opførelsen paa hellig Grund af et Tempel dersteds, og paa hvilken Herrens Herlighed skal hvile.

Der var en Tid, da mange oplyste og lærde Mænd hævdede, at en stor Krig mellem civiliserede Nationer som den, der nu er afsluttet, var utænkelig, alene af den Grund, at en saadan Krig vilde være i Modstrid til Verdens materielle Interesser, om end Menneskenes moralske Samfundsinteresser ikke stod paa Højde dermed. Endogsaa umiddelbart forend Krigens Udbrud blev en slig Anskuelse ofte fremsat saa vel i Tale som Skrift. Men Herren sendte sine Profeter til Menneskene for at advare dem og forkynde for dem, at Krig og store Ødelæggelser vilde komme over Verden, med mindre Menneskene vilde omvende sig fra deres Ugudelighed. Vel, Krigen kom, som Profeten Joseph Smith sagde, den vilde, og netop paa det Tidspunkt, da han sagde, den vilde udbryde, nemlig, da Folket i Storbritanien skulde paakalde „andre Nationer for at forsvare sig mod atter andre Nationer". (Pagt. B. 87 : 3.)

Der var en Tid, da lærde Doktorer udtalte den Formening, at Sundhedslovene var nu saa vel kendte, at der ikke kunde være megen Grund til at befrygte en Gentagelse af store Epidemier som de, der hærgede Europa og Asien i Middelalderen. Vore Huse og Byer, sagde de, var forsynede med alt, som var nødvendigt for Forebyggelsen af slige Epidemier, og en Garanti for, at Sundhedsforholdene kunde være gode i Henseende til Lys, frisk Luft og Renlighedstilstande; og fremdeles var Befolkningen beskyttet ved Hjælp af Vakcination og Indsprøjtninger mod smitsomme og farlige Sygdomme. Men desuagtet tilkendegav Herren gennem sin Profet, at pestagtig Sygdom vilde være en af de frygtelige Ting, som vilde gaa forud for Kristi anden Tilkommelse. Og Profetien har gaaet i Opfyldelse og vil herefter gaa i Opfyldelse. Disse Ting omtales i Slutningen af det 97. Kapitel i Pagtens Bog, fra det 22. Vers af.

At Influenza-Epidemien, ogsaa kaldet den spanske Syge, som har hærget flere Nationer i den senere Tid, er en ret farlig Sygdom, fremgaar af de foreliggende Kendsgerninger med Hensyn til Sygdommens Natur, Dødelighedsprocenten af de angrebne, og Sygdommens efterladte Følger osv. For ganske nylig udtalte en Læge som sin Formening i

Dagbladet »Times«, at Krigen og den spanske Syge tilsammen havde foraarsaget ca. 18 Millioner unge og arbejdsdygtige Mænds Død i Løbet af de sidste fire Aar, og foraarsaget, at ikke mindre end 10 Mill. yngre Mænd var blevne arbejdsudygtige. Han skriver:

„Det uhyre Tab for Samfundet, som først Krigen og derefter den spanske Syge har medført, er ikke endnu tilstrækkelig indset af Offentligheden. Det er ikke forstaaet f. Eks., at der er noget meget trist deri, at den spanske Syge, der kom i Krigens Kølvand, krævede de fleste Ofre blandt de unge og blandt de stærkeste og mest levedygtige. Krigen gjorde sin Høst blandt de unge Mænd, og den dræbte den kraftige Ungdom og Manddom. De mindre kraftige kunde ikke deltage i Krigen. Da den spanske Epidemi derefter fik Udbredelse, var det igen særlig stærke og kraftige Folk i Mellemalderen, som blev angrebne, i hvert Fald efter manges Jagttagelse. De svage var mindre udsatte for Sygdommen end de stærke; de ganske unge og gamle Folk mindre end de stærke og arbejdsdygtige. Døden har saaledes i Løbet af de sidste Aar gennem Krig og Pest nedmejet Blomsten af Verdens Ungdom."

Dernæst drager Korrespondenten den Slutning, at det kan ikke blive forventet, at de svage Mænd, som ikke har været brugbare til Krigstjeneste, kan blive Fædre til stærke og kraftige Børn. Kort sagt, Virkningerne af Krigen vil blive stærkt følte gennem de kommende Generationer.

Professor David Starr Jorden, der virkede som Lærer ved Leland Stanford Universitetet for nogle Aar tilbage, drog en lignende Slutning i Henseende til Befolkningen af det gamle Romerrige og andre Oldtidsriger, der eksisterede før Romerriget. Han siger, at disse Riger gennem Krige tabte deres naturlige Styrke, idet de kraftigste og mest arbejdsdygtige Mænd, der levede i disse Nationer, gradvis blev udryddede gennem disse evindelige Krige, og Racens Forøgelse skete i stor Udstrækning gennem den svagere Del af Befolkningen, indtil tilsidst de romerske Legioner ikke blev i Stand til at modstaa de indtrængende Horder, som opbrød de eksisterende Institutioner og undertrykte Folket.

Der var for ikke ret mange Aar siden en lærd og verdenskyndig Mand, som hævdede, at der paa Grund af de udstrakte Kommunikationsforbindelser i Verden ikke lig i forrige Tider kunde komme nogen alvorlig Hungersnød noget Steds i Verden. Han sagde, at de internationale Transportmidler var saa udviklede og fuldkommengjorte, at hvis der skulde blive Misvækst i en Del af Verden, vilde der ret snart kunne finde Tilførsler Sted fra andre Steder i Verden af Kornbeholdninger. Ingen tænkte, at det kunde blive muligt, at hele Verden kom til at lide under Hungersnødens Virkninger, som vi har set i de sidste to Aar. Ingen tænkte, at der kunde blive almindelig Fødemangel i Verden paa Grund af Krigen.

I et Antal Aar forkyndte Guds Profeter i vore Dage fra Kirkens Talerstole, at der vilde komme en Hungersnøds Tid, og de formanede de Hellige til at oplagre Hvedebeholdninger til Anvendelse, naar den Tid kom. De, som ikke troede Evangeliets Lærdomme, plejede at le af

disse Forudsigelser, og endogsaa flere Medlemmer af Kirken drog Nødvendigheden af slige Foranstaltninger i Tvivl. Men Hungersnød har allerede foraarsaget mangfoldige Menneskers Død, og Millioner af Folk har været underernærede paa Grund af Fødemanglen og Dyrtiden, som Krigen har medført. I Henhold til Lægernes Rapporter er Tusinder af Smaabørn døde paa Grund af Underernæring. I flere Lande af Verden har Folk maattet blande forskellige Plantestoffer i Brødet for at fylde Mavesækken og faa Melet til at vare længere, men end ikke slig Slags grov Føde har det været muligt for alle at erholde.

Saaledes er Profetierne, der har været udtalte i disse de sidste Verdenstider, blevne opfyldte og bliver daglig opfyldte. Hvem kan sige, at Joseph Smith og hans Efterfølgere var ikke sande Profeter?

Der er en mærkværdig Kendsgerning forbunden med Forudsigelsen vedrørende pestagtige Sygdommes Opstaaen, som jeg vil henlede Læserens Opmærksomhed paa, den Kendsgerning, at Profetierne i Enkelthederne er nøjagtige. I Pagtens Bog læser vi i det 29. Kapitel fra det 17. til det 19. Vers, at Herren vil straffe de ugudelige, hvis de ikke omvender sig, og at han vil „udsende Fluer paa Jorden, som skulle angribe dens Beboere og æde deres Kød," osv. Denne bestemte Plage er maaske i det væsentlige ukendt endnu, men det Punkt, jeg ønsker at henlede Opmærksomheden paa, er dette, at Profetien fremsætter, at Fluer eller andre Insekter kan føre Sygdomssmitte med sig, at Fluer og andre Insekter er store Smittebærere, og denne Profeti blev fremført, længe før den bakteriologiske Videnskab var udviklet, hvorigennem denne Teoris Rigtighed bevistes. Tusinder af Mennesker dør i pestbefængte Egne paa Grund af Sygdomsbaccillerne, som Insekter ved Stik eller paa anden Maade overfører i deres Blod. Insekter foraarsager saaledes Tyfus.

Alt, som finder Sted i Verden, udviser klarlig, at alle Mennesker kommer under Guds retfærdige Dom. Det er umuligt for Menneskene at undgaa at komme under Fordømmelse, med mindre de omvender sig. Dette er den eneste Redning. Hvis Verden vil undgaa endnu større Straffedomme og større Ødelæggelser, end der allerede er komne over Verden, saa maa de, som synder, alvorlig omvende sig, ligesom Indbyggerne i Ninive fordum gjorde det, og frygte Gud i Hjertets Ydmyghed. Gud har advaret os gennem Profeten Joseph Smith, ligesom han advarede Menneskene, der levede før Syndflodens Tid, gennem Noa, Ninives Indbyggere gennem Jonas, og Jerusalems Indbyggere gennem sin enbaarne Søn. Det afhænger af os selv, hvad enten vi vil gaa fredelige og samfundssikre Tilstande i Møde eller en Tid, hvor endnu større Samfundsforstyrrelser vil finde Sted.

En Ting er sikker. Profetierne vil blive opfyldte, og vi maa alle være forberedte paa, hvad der i Fremtiden vil komme.

— Gør vi, hvad vi kan, saa gør Gud det, vi ikke kan.

— Den, som tjener Gud, bliver aldrig arbejdsløs.

Foraarskonferencen i Kobenhavn.

Konferencen i København indlededes med en meget vellykket Aftenunderholdning Fredag Aften den 4. April, bestaaende af Solosange, Korsange, Musiknumre og Deklamationer osv. Korsangene blev givne under Ledelse af Korets Dirigent, Ældste Arwell L. McKay. Søster Poula Sørensen, Korets dygtige Organist, udførte Orgelmusiken.

Rapportmødet Lørdag Aften den 5. April.

Lørdag Aften den 5. April blev der afholdt et Møde, ved hvilket Grensforstanderne afgav deres Rapporter. Mødet aabnedes med Afsyngelse af Nr. 140 i Salmebogen og Bøn af Ældste Louis Hansen, hvorefter Nr. 6 blev sungen.

Missionspræsident Hans J. Christiansen bød de tilstedeværende velkommen og udtalte Haabet om, at, hvad der blev udført under Konferencen, maatte ske ved Guds Aands Vejledning. Han omtalte Kristi anden Tilkomst og oplæste fra Pagtens Bog en af Herrens Aabenbaringer desangaaende. Kristi Evangeliums herlige Gaver var gengivne Jorden. Evangeliets Principper blev forkyndte for Menneskene paa Jorden som en Forberedelse til Kristi anden Tilkommelse. Evangeliets Udbredelse i Verden var et stort Bevis paa, hvad Herren kan udrette ved de fattige og ydmyge, som tror Evangeliets aabenbarede Lærdomme og villig adlyder Guds Befalinger. Tusinder af de fattige var ved Evangeliets Kraft løftede ud fra Fattigdommens Kaar. De Hellige havde stor Grund til at fryde sig ved de mange Velsignelser og Forjættelser, de havde modtaget af Herren. Sluttelig sang Præsident Christianſen: „Nu kom der Bud fra Englekor".

Ældste Carl Andersen i Rønne havde indgivet en skriftlig Rapport fra Bornholms Gren. Ældste Orla Nielsen gav Beretning fra Nordøst-Sjællands Gren, hvor han virkede som Forstander. Han udtalte, at han følte stor Glæde ved sit Arbejde, der ikke havde været uden Frugt, da de Hellige i Grenen havde bevist gennem deres Gerninger, at de havde gjort Fremskridt siden forrige Konference. Selve Evangeliet er altid lige herligt og lige fuldkomment, men det gælder om, at hver enkelt af Kirkens Medlemmer higer fremad mod Fuldkommenhedens Maal. Der havde kun været afholdt faa Møder i Grenen, men han havde flittig besøgt Søskende i deres Hjem. Han udtalte Haabet om, at Søskende fremdeles vilde opfylde deres evangeliske Pligter.

Missionspræsident Christiansen omtalte sin Virksomhed i Nordøst-Sjællands Gren for 39 Aar tilbage. I 1880 havde han i Marts Maaned ved en bestemt Lejlighed døbt 6 Personer i Gadekæret midt i Byen Blovstrød ved Midnatstid.

Missionssekretær Carl F. S. Jørgensen bar sit Vidnesbyrd med Hensyn til Evangeliets Sandhed og omtalte særskilt sin kirkelige Gerning. Han udtalte, at det var nødvendigt for de Hellige at udvise streng Lydighed mod Herrens aabenbarede Ord. Han henvendte sig specielt til de unge i Kirken og opmuntrede disse til at bistaa ved Ud-

delingen af Evangeliets Skrifter, saa at de sandhedssøgende kunde faa Lejlighed til at lære det sande Evangelium at kende.

Ældste Arwell L. McKay gav derefter sin Rapport. Han sagde, at hvis alle vilde udføre deres Pligter samvittighedsfuldt, vilde Evangeliets Værk skride bedre fremad. Han havde siden sidst afholdte Konference besøgt flere fremmede saa vel som mange af Kirkens Medlemmer i København. Han gav Rapport vedrørende Skriftuddelingen osv.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Nr. 269 og Taksigelse af Ældste Julius Tronier.

Efter Mødet blev der udført en Daabshandling.

Søndagsskolens Konferencemøde.

Missionspræsident Hans J. Christiansen bød de tilstedeværende velkommen, hvorefter Sangen: „Vær velkommen Søndag Morgen", blev afsungen. Ældste Julius Tronier holdt Indledningsbønnen, hvorefter Sangen: „Hører I Stammer og Slægter paa Jord", blev sungen. Missionspræsidenten bemærkede, at det var netop som Følge af, at „Herren har talet paa ny" til Menneskene paa Jorden, gennem Nutidens Profeter, at vi var samlede til Konference. Børnenes Undervisning var af største Betydning, saa de kunde opvokse til at gøre Herrens Vilje og blive delagtiggjorte i Evangeliets herlige Gaver.

Søndagsskolens Bestyrer, Ældste Jens P. Hansen, sagde, at han beklagede, at Skolens Elevantal var blevet formindsket som Følge af eksisterende Forhold. Den spanske Syge, der havde bredt sig blandt Byens Befolkning, havde bidraget til Elevantallets Formindskelse. Den teologiske Klasse havde haft en forøget Tilgang. Han afgav dernæst den statistiske og financielle Rapport.

Søndagsskolens omfattende Konferenceprogram blev derefter udført paa en udmærket Maade saa vel af de enkelte Elever som af Klasserne. Missionspræsidenten oplæste en indløben telegrafisk Hilsen fra Bergens Søndagsskole.

Konferencepræsident F. F. Samuelsen fra Aarhus talte derefter til Skolen og bragte en Hilsen fra Søndagsskolen i Aarhus. Han sagde, at han altid glædede sig ved at besøge Kirkens Søndagsskoler, hvor der var saa mange uskyldige Børn tilstede for at modtage Undervisning vedrørende Evangeliet og komme til Kundskab om, hvorledes de skulde leve et ædelt Liv til Herrens Velbehag. Det var en vigtig Gerning at virke som Lærere og Lærerinder i Søndagsskolen og bibringe Børnene Kundskab om Evangeliets Principper og alt, som er af en forædlende og ophøjende Natur. Han opmuntrede de Forældre, der var tilstede ved Mødet, til at sende deres Børn regelmæssig til Søndagsskolen. Han nedbad sluttelig Herrens Velsignelse over Skolens Lærere og Lærerinder.

Søndagsskolens Bestyrer, Ældste Jens P. Hansen, takkede efter Programmets Afslutning paa egne og sine Raadgiveres Vegne Lærerne og Lærerinderne saa vel som Børnene for den Flid, de havde udvist i Skolen. Missionspræsident Christiansen roste Børnene for den Interesse, de havde udvist ved at lære deres Lektier, og takkede Søndagsskolens Bestyrelse og alle som virkede i Skolen, for det gode Resultat,

der var opnaaet gennem deres Undervisning. Han foreslog dernæst Bestyrelsen samt Lærerne og Lærerinderne til Opholdelse i deres respektive Stillinger. Alle Forslag blev enstemmigt vedtagne. Missionspræsidenten nedbad sluttelig Herrens Velsignelse over Skolen.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Sangen: „Lovpriser vor Frelser" og med Taksigelse. (Fortsættes.)

Dødsfald.

Ældste Hans J. Karlsen, født i Trondhjem den 3. Juni 1868, døde den 27. April 1919 sammesteds. Begravelsen foregik under stor Deltagelse fra de Sidste-Dages Helliges Lokale i Trondhjem, hvor Menighedens Medlemmer samt mange af Broder Karlsens Arbejdskammerater var tilstede. Talerne ved Baaren var Ældste John Dien, John Olsen (Formand for en Forening, som afdøde tilhørte) og Præsidenten over Trondhjems Konference, Hyrum P. Nøkleby, der alle omtalte afdøde som en i alle Henseender hæderlig og gudhengiven Mand. Det store Følge ledsagede Liget til Fods til Byens smukke Kirkegaard, hvor Graven blev indviet med Bøn af Præsident Nøkleby.

Broder Karlsen, der har været Medlem af Kirken i en Række af Aar, har stedse været sin Tro hengiven og var samvittighedsfuld og pligtopfyldende til det sidste af sin jordiske Vandring. Broder Karlsen, der beklædte en betroet og ansvarsfuld Stilling i Trondhjems Gren, vil blive meget savnet. Han efterlader sig Hustru og en Plejedatter.

— Ældste Niels Lauritz Norheim døde den 6. Januar 1919 i en Alder af 72 Aar. Han blev født den 14. Februar 1847 i Haugesund, Norge. Han var et af de første Medlemmer af Kirken i Aalesund, hvor han tilligemed sin Hustru annammede Evangeliet.

Mange af de Sidste-Dages Helliges Missionærer, som arbejdede i Aalesunds Gren, vil erindre ham, da hans Hjem altid stod aabent for dem, hvor tillige de første Forsamlinger i den Del af Landet blev afholdte. Han emigrerede til Utah i Aaret 1897. Hans Hustru døde i 1900. Broder Norheim var stedse Evangeliets Sag inderlig hengiven.

— Det er ikke saa meget, fordi Menneskene ikke har Kendskab til Livets Idealer, at de ofte lever under slette Kaar, men fordi de ikke i deres daglige Liv retter sig efter disse.

Indhold:

Tale af Ældste Joseph W. McMurrin 145
Brev fra Ældste F. F. Samuelsen 153
Brev fra Hovedbestyrelsen for Kirkens Søndagsskoler 154
Københavns Grens Ungdomsforeningers Fællesmøde 154
Grufuld Nød i Armenien..... 154
Opfyldte Profetier. (Af Redaktør J. M. Sjodahl.) 155
Foraarskonferencen i København.. 158
Dødsfald 160

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, København K.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).